



Alle kokosnoten en bosjesmannen bij elkaar

Blijspel in vier bedrijven

door

ANKE STEFFERS

Met dank aan Kunst Na Arbeid te Hillegom

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ALLE KOKOSNOTEN EN BOSJESMANNEN BIJ ELKAAR** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANKE STEFFERS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2007 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

ROLLEN:

Man/Vrouw	Grootte rol	Rol	Leeftijd
Vrouw	Groot	Marijn: Heeft een 'klein' probleempje met alcohol. Maar wel erg vrolijk.	30-40 jaar
Vrouw	Middengroot	Nicolien: Dame van lichte zeden. Nog altijd een flinke sjansgans, kan het gewoon niet laten. Wil haar echte naam niet vertellen en laat zich Nikki noemen.	45-55 jaar
Vrouw	Middengroot	Mascha, net van haar man af; hier nog erg mee bezig. Vindt zichzelf het zieligst van allemaal en kruipt steeds in de slachtofferrol. Heeft een grote hekel aan kleine beestjes.	30-40 jaar
Man	Middengroot	Louis: Nadat zijn bedrijf failliet ging, kwam Louis in een soort depressie. Raakte hierdoor zelfs zijn vrouw kwijt. Wat negatief ingesteld.	45-55 jaar
Man	Middengroot	Maarten: een wetenschapper. Is op zoek naar het Similoni-faasje, een zeer zeldzame vogel die eens in de zoveel tijd broed op het eiland. Verstrooide persoon, zeer op zichzelf, sociaal wat zwak.	30-50 jaar
Man	Middengroot	Kees: Heeft pension op het eiland, al komt er eigenlijk nooit iemand. Zit er al zo lang dat hij en zijn vrouw alleen nog maar kibbelen. Zit voor een zeer geheime missie op het eiland, wat ook vrouwlief niet weet.	45+
Vrouw	Middengroot	Mariët: Vrouw van Kees, een simpele ziel, met een goed hart. Zeer naïef.	40+

Met de **leeftijden** kan wel wat geschoven worden.

Wel is het zo leuk om Maarten iets ouder te maken dan Mascha.

Louis en Nicolien moeten van ongeveer dezelfde leeftijd zijn. Dit geldt ook voor Kees en Mariët.

DECOR:

De vloer van het decor is geel, als van zand (hier en daar zand of een zandvloer zou leuk zijn). Tegen alle achterwanden staan wisselend wat lage struiken, enkele palmbomen en evt. een enkele andere boom. Links afgaand ga je verder het strand op, rechts zit een groot stuk bos en ook de achterste opkomstplaats bevindt zich in het bos (afgedekt en daarom amper waar te nemen). Er liggen wat rotsblokken, wat aangespoelde voorwerpen (hout, fles e.d.) Boven de struiken en bomen is een blauwe lucht te zien.

U dient bij uw zaaleigenaar te informeren of de muziekrechten in een totaalcontract worden voldaan. Is dit niet het geval dan dient U contact op te nemen met: BUMA/STEMRA

EERSTE BEDRIJF

Terwijl het doek nog dicht is, is het wellicht leuk om 'Op een onbewoond eiland' van Kinderen voor Kinderen 2 te laten draaien.

Het podium is leeg als het doek opengaat. Dit blijft heel even zo. Dan komt vanachter uit de zaal, al zwemmend een natte Marijn aangezwommen. Bij het podium klimt ze omhoog en blijft uitgeput liggen. Dan komt Louis eraan gezwommen. Ook nat, een driedelig pak dragend dat op vele plekken gescheurd is, ook hij klautert het eiland op, waar hij half zittend blijft zitten. Nicolien is de volgende, zij valt naast de andere twee uitgeput neer.

Marijn is inmiddels al wat bijgetrokken en kijkt over de zee uit.

Marijn: Waar blijft Mascha nou toch? Ze zat net nog vlak achter me.

Louis: *(zonder omhoog te komen)* Ze komt vanzelf... Of niet...

Marijn: *(geeft Louis tik op zijn rug)* Louis!

Louis: Haar nagels kunnen het zoute zeewater vast niet aan. En als die het wel overleven, is de kans groot dat ze zich niet durft te vertonen, omdat haar haren te erg in de war zitten.

Nicolien: Zonet riep ze me nog toe dat ik niet zo snel moest gaan. Ze komt zo.

Louis: Of niet...

Marijn: *(weer tik op Louis' rug)* Louis!

Nicolien: *(is gaan zitten en kijkt over de zee –publiek– uit)* Kijk, daar komt ze aan! *(Mascha worstelt zich door de golven heen, zwaar hijgend en puffend; ze komt heel langzaam dichtbij. Haar kapsel is zeer verfromfaaid)*

Louis: Zolang er geen spiegel in de buurt is, zal ze misschien niet de schrik van haar leven krijgen.

Marijn: Ik geloof dat we die schrik van ons leven zojuist al gehad hebben.

Nicolien: Nou inderdaad zeg. Niks prachtig romantisch, zoals in Titanic. Niks geen sterke mannenarmen die je komen helpen. Nee, vechten tegen de golven moet je. Om vervolgens uitgeput aan te spoelen op één of ander verlaten, niet op de kaart te vinden, eiland. *(Mascha komt bij het podium aan. Marijn en Nicolien helpen haar de kant op. Daar valt ze neer en blijft eerst alleen maar liggen)*

Marijn: Gelukkig, we zijn weer helemaal compleet. Ik maakte me echt zorgen.

Louis: Was je haar geraaskal niet hartstikke zat dan?

Marijn: Ze gaat gewoon even door een moeilijke tijd heen. Hebben we

allemaal wel eens last van.

Nicolien: (*met klein lachje*) Joh!

Louis: Ik wist het, hè? Ik zei direct dat dat krottige scheepje niet zeewaardig was. Nou, jullie zien het.

Marijn: Elk schip had tegen zo'n enorme rots op de klippen gelopen. En trouwens, we waren bijna op de plaats van bestemming.

Louis: Als jij kaart kon lezen en een kompas kon gebruiken, zaten we nu niet 80 graden meer naar links dan we eigenlijk moesten.

Nicolien: Jij zat ook mis met je berekening, Louis'tje. 't Is maar goed dat we nog een beetje bijstuurden.

Louis: Om vervolgens tegen een rots aan te botsen. Nee, als we mijn koers hadden aangehouden, hadden we die rots nog niet eens gezien.

Marijn: Maar waren we misschien tegen iets anders opgevaren waar in geen tien kilometer vasteland te vinden was.

Mascha: (*komt plots overeind*) Hoe zit mijn haar?

Louis: Zullen we daar niet over beginnen?

Marijn: (*snel eroverheen*) Helemaal niet zo slecht, hoor. Wel wat wilder dan normaal, maar het staat je eigenlijk hartstikke goed. Zo leuk... vlot.

Mascha: (*bekijkt handen*) En moet je mijn handen eens kijken. Allemaal rimpels. (*wenend*) Oh, ik ben direct tien jaar, nee, twintig jaar ouder geworden. Arme ik.

Nicolien: Maar, je leeft tenminste nog. Dat had ook anders kunnen zijn.

Mascha: Liever doodgaan dan overleven met een verrot kapsel en lelijke handen. (*ziet haar verscheurde kleding*) En moet je mijn kleren eens zien. Ik lijk wel een piraat.

Louis: Da's een goed idee. Dat moeten we gaan doen. Schepen overvallen en schatten stelen. En dan nemen we een goed schip mee om naar huis te gaan.

Marijn: Op zich is dit eiland niet eens zo verkeerd.

Louis: Wat zeg jij nou voor ondoordachts?

Marijn: Ons reisje zou ook gaan naar een bijna geheel verlaten eiland. Daar was dan wel een hotelletje, maar verder zijn we allemaal meegegaan om onze rust te krijgen.

Nicolien: Nou... eh... ik niet helemaal, hoor. Ik moest mee om een beetje een andere reden.

Mascha: Een reden die je toch niet zult zeggen.

Nicolien: Nee, dat mag ik niet.

Marijn: Misschien is hier ook wel een huisje of een andere soort slaapplek te vinden. Dan krijgen we toch nog een beetje waar we voor betaald hebben.

Louis: Ze hadden ons een beter jacht moeten geven. Een groot zeiljacht met prachtige zeilen en met tien slaapcabines. Daar was het de prijs naar.

Mascha: Ik wil hier weg.

Louis: Dat regel ik voor je. (*fluit op twee vingers of zwaait met één hand, terwijl hij roept:*) TAXI! (*wacht even af*) Taxi! (*kijkt rond*) Helaas, geen taxi te vinden. Zou het hier misschien onbewoond zijn?

Mascha: Wat ben je weer grappig. Ik lig in een deuk.

Nicolien: In een kreuk, zul je bedoelen. Tjonge zeg, al mijn botten, spieren en pezen doen zeer. Het lijkt wel of ik aan een triatlon heb meegedaan.

Marijn: Nou, de vijf kilometer zwemmen van een triatlon, heb je wel gehaald.

Mascha: Oh, wat ben ik nat, zeg. Volgens mij is zelfs mijn diepstliggende velletje nog zeiknat.

Louis: Met al die lagen siliconen is dat bij jou niet mogelijk. Eigenlijk ben je net een lopend regenpak.

Mascha: Joh, heb je jezelf gezien. Jij bent net een lopend stuk zwerfafval. (*ze zakken allen achterover en gaan languit op hun rug liggen. Louis ligt links van hen allen, met een wat grotere tussenruimte tussen de eerste dame van de dames die dichter naast elkaar liggen. Van links komt Maarten op. Hij kijkt helemaal niet naar de liggende mensen, maar kijkt door zijn verrekijker, terwijl hij alle bomen en de lucht bespied. Hij botst tegen Louis' benen aan en struikelt hierover, richting de grond, waarbij hij een schreeuwje geeft. De dames schrikken net zo hard en beginnen mee te schreeuwen, Louis als laatste, het hardst. Maarten worstelt overeind en gaat een heel stuk bij de mensen vandaan staan*)

Louis: Wie of wat ben jij?

Maarten: Ik... eh... ik... deed het niet expres... Ik had jullie niet gezien... En toen... eh... ja, toen viel ik een... eh... soort van.

Marijn: (*juicht*) Yeah, het is in ieder geval geen onbewoond eiland.

Mascha: (*staat op en loopt dichterbij de man toe*) Meneer, hoe komen wij van dit eiland af?

Maarten: (*met verlegen lach*) Zwemmend.

Mascha: Ze hebben hier vast wel ergens bootverhuur. Kunt u ons de weg daar naartoe wijzen?

Maarten: Nou... ehm... dit eiland is niet echt een... eh... een toeristeneiland. Dus... eh...

Mascha: Zien wij eruit als toeristen dan? Denk jij nou echt dat ik ervoor gekozen heb om zo... zo... onverzorgd hier rond te lopen?

Maarten: Te lopen? Net lag u nog...

Mascha: (*gaat nog dichterbij Maarten staan*) Een helikopter is ook goed. Als we hier maar snel wegkomen.

Maarten: Nou... ehm...

Marijn: Mascha, misschien moet je die meneer wat vriendelijker benaderen. Zo te zien heeft hij hier een lange tijd weinig levends meer gezien.

Maarten: Het is hier inderdaad altijd erg rustig.

Nicolien: (*komt ook dichterbij - wat uitdagend*) Wie... eh... wie bent u eigenlijk?

Maarten: Maarten! Maarten Vermeer. (*in zijn sas*) Ik ben vogeldeskundige en ben hier op zoek naar het Similonifaasje.

Louis: Het dinges-vaasje? Je reist dagenlang om vervolgens op zoek te gaan naar een vaasje uit de oudheid? Die is gek.

Maarten: Het Similonifaasje is een zeer zeldzaam vogeltje dat eens in de zoveel jaren op dit eiland komt broeden. Er zijn nog ongeveer 30 exemplaren van over, waarvan er driekwart hier haar eieren komt leggen.

Louis: (*sarcastisch*) Interessant.

Mascha: Driekwart van 30 kan niet. Dan moeten er een paar halve vogeltjes bij vliegen. (*Marijn en Nicolien lachen*)

Maarten: Ik spreek over een gemiddelde. Het ene jaar zijn er 32 exemplaren te signaleren en een ander jaar maar 27.

Mascha: Goed, u bent hier dus gekomen en wordt over een paar dagen weer opgehaald. Wie haalt u op en kunnen wij mee?

Maarten: Ik heb mijn laboratorium hier op het eiland staan. Eigenlijk woon ik hier.

Mascha: Op een eiland dat nog leger en onbewoond is dan Rottumeroog?

Maarten: Ik krijg hier alle rust om mij volledig te concentreren op het Similonifaasje. Zonder gestoord te worden door pers, andere vogelliefhebbers of jaloeuze wetenschappers.

Nicolien: (*komt wat dichterbij*) En... eh... heeft u een vrouw?

Maarten: Nee.

Nicolien: Een vriendin dan misschien?

Maarten: Nee, ik wil mij volledig op mijn onderzoek richten en niet afgeleid worden door andere onbelangrijke zaken.

Nicolien: Een relatie hebben is niet onbelangrijk. Dat is zelfs het belangrijkste wat er is.

Mascha: Daar heb jij zo ongelooflijk geen gelijk in. Mannen bedriegen je alleen maar. Je kunt helemaal niet van ze op aan. Het zijn leugenaars.

Maarten: Ik wil mij niet bemoeien met familie zaken, dus... ik ga weer

verder.

Marijn: Familiezaken?

Maarten: Succes ermee! (*loopt snel richting rechts*)

Mascha: Ho, maar wacht even! Je hebt nog niet verteld hoe wij van het eiland af kunnen komen.

Maarten: Hopen en, mocht u gelovig zijn, bidden! (*snel af*)

Mascha: Maar... Tjonge zeg, wat een brutaliteit. Wat onbeschaamd. Biedt ons niet eens een douche aan. Echt weer zo'n eigenheimer die zo slim is dat ook zijn sociale hersenhelft is opgeslokt door zijn verstand.

Louis: Als dat altijd opgaat, dan moet jij ook wel heel verstandig en geleerd zijn... (*Mascha kijkt hem vragend aan*) Laat maar!

Marijn: Wie gaat er mee op zoek naar eten?

Mascha: Op zoek naar eten? Naar een telefoon zul je bedoelen...

Marijn: De honger stillen is in eerste instantie het belangrijkste.

Nicolien: Ik ga wel met je mee.

Louis: Ik heb ook honger als een paard. Er loopt hier vast wel ergens een lekker konijnenboutje rond.

Marijn: Konijnenboutje? Wat wil je daarmee gaan doen?

Louis: De nek omdraaien en roosteren boven een vuurtje. Heerlijk!

Marijn: Je gaat toch niet... Je kunt het toch niet maken om... Laten we het alsjeblieft houden bij vruchten en fruit. Het is hier zo tropisch warm dat we de bananen hier vast zo van de bomen kunnen plukken.

Louis: Ik eet nooit fruit.

Nicolien: (*lopen al pratend richting links af*) Weet je hoe belangrijk fruit is voor je gezondheid. Al die vitamines.

Louis: In vlees zitten ook belangrijke voedingsstoffen. Er is eens een onderzoek geweest, waarbij een man een jaar lang alleen maar vlees at. Nou, na dat jaar was hij nog even gezond als aan het begin... (*Mascha blijft alleen achter, terwijl de rest geheel afgaat via links*)

Mascha: Maar... Nou ja, ze laten me hier gewoon in mijn eentje achter. De brutaliteit. En wat ongalant van die Louis. Wat een pummel is dat, zeg. Hij heeft echt geen idee van hoe hij met vrouwen dient om te gaan. Egoïst. Tjongejonge. Maar ik laat me niet op mijn kop zitten. Ik ga op zoek naar dat onderzoekertje. Hij moet me helpen. Want als ik hier langer dan een dag moet blijven, kan zelfs de pedicure me niet meer redden. (*zucht en gaat af via rechts. Van links komen Kees en Mariët op. Beiden een handdoek onder de arm en een strandstoel mee en beiden in zomerkleding. Kees draagt een katoenen zonnehoedje. Ze zetten de stoeltjes neer en leggen de handdoeken erop, waarna ze er lekker in gaan zitten*)

Mariët: Mooi weer is het, hè Kees?

Kees: Zoals altijd.

Mariët: Het zonnetje schijnt hoog aan de horizon.

Kees: Zoals altijd.

Mariët: Vogels fluiten vrolijk hun liedjes en de bloemen geuren.

Kees: Zoals altijd.

Mariët: Denk je dat er nog mensen zullen komen, Kees?

Kees: Nee... zoals altijd.

Mariët: Vreemd hè, dat ze ons maar niet weten te vinden? Zo'n prachtig eiland, altijd goed weer, volop rust en toch zijn er geen klanten.

Kees: Ach, je went eraan.

Mariët: Ik niet, hoor. Ik wil dolgraag wat mensen om te vertroetelen en voor te koken.

Kees: Ach ja... jij.

Mariët: En ik wil hun w.c. en hun kamer schoonmaken, zodat ze de vakantie van hun leven hebben.

Kees: Ach ja... jij.

Mariët: En jij kan dan eindelijk dienst gaan doen als kofferdrager.

Kees: Wie weet dat dat ooit zal gaan gebeuren.

Mariët: Misschien komt je nichtje met haar vriend wel een keertje langs. Dat zijn wel van die avontuurlijke typetjes, toch Kees?

Kees: Ja, wie weet. Het is maar zes dagen varen vanuit Nederland hier naartoe. Zo ver is het dus niet.

Mariët: En we moeten toch nog eens kijken of we niet wat kunnen regelen met een reisbureau in Nederland. Er moet toch een reisje in te plannen zijn?

Kees: Wil je een vliegveld bouwen dan?

Mariët: (*enthousiast*) Ja Kees, dat moeten we doen. Dan worden we makkelijker bereikbaar en dan komen de mensen wel.

Kees: Nou, als we een kilootje of tachtigduizend aan zand hebben, kunnen we wellicht het eiland wat verlengen en het vliegveld gedeeltelijk de zee in, gaan aanleggen.

Mariët: (*komt wat overeind – nog enthousiaster*) Ja, kunnen we dat niet doen, Kees? Dan kunnen hier vliegtuigen landen.

Kees: Ik zei: tachtigduizend kilo, Mariët.

Mariët: (*wijst om zich heen*) Moet je eens kijken wat een zand hier ligt. Overal om ons heen ligt zand. Dat redden we best.

Kees: (*gaat liggen*) Mar, ga toch lekker liggen en geniet van het zonnetje. Ook zonder klandizie redden we ons best.

Mariët: Maar ik wil zo graag eens met iemand praten. Het is twee jaar geleden dat ik met iemand anders heb gesproken dan met jou.

Kees: Je praat toch wel eens met Maarten?

Mariët: Dat is geen praten. Dat gaat alleen maar over vogels.

Kees: En hij wordt driftig als 'ie me met mijn prooien ziet. Vooral als het vogels zijn.

Mariët: Praat niet zo over die arme dieren, Kees.

Kees: Jij eet ze toch ook?

Mariët: Ja, omdat een mens niet zonder vlees kan. Anders zou ik er echt voor bedanken.

Kees: Mar, je vindt het gewoon lekker. Verser kan niet. *(het wordt even stil, Mariët en Kees liggen beiden even stil te bakken)*

Mariët: *(kijkend naar de grond)* Kees, ik weet niet of je er een verklaring voor kunt bedenken, maar het lijkt erop of hier op het zand natte mensen hebben gelegen.

Kees: Vast, Mariët.

Mariët: Kijk maar. Vier gladde plekken en druppels zandwater.

Kees: Er lopen hier dieren rond. Misschien hebben die even gebadderd om vervolgens even lekker te gaan liggen zonnen.

Mariët: Dat kan niet. Alle dieren die hier rondlopen, drinken en badden zich in het bronnetje.

Kees: Ook goed.

Mariët: *(gaat even liggen - na een tijdje)* Kees, ik heb het gevoel dat er klanten bij ons huis staan. En wij zijn er niet.

Kees: Klanten? De enige klant die wij ooit gehad hebben, was een verdwaald everzwijn.

Mariët: Toch voelt het zo. Echt, ik voel het zo sterk. Kom, we moeten terug!

Kees: Maar ik lig net zo lekker.

Mariët: *(staat op, begint op te ruimen)* Kom op, we moeten ons haasten. Als ze zien dat we er niet zijn, vertrekken ze weer.

Kees: En waar gaan ze dan naartoe?

Mariët: Kees, echt, ik voel het. We moeten opschieten, anders lopen we ze mis.

Kees: Maar het is mijn vrije dag.

Mariët: Man, je hebt altijd vrij hier. Hup hup! Opstaan!

Kees: Vrij? Helemaal niet. Ik ben elke dag hartstikke druk.

Mariët: Nou, je bent wel altijd een paar uurtjes weg, zonder dat je vertelt wat je doet. Maar of dat werken is...

Kees: Meer dan jij je kan voorstellen.

Mariët: Dat zal best, Kees. Maar kom nou op. We moeten opschieten.

Kees: *(staat mokkend en zuchtend op)* Vooruit. En als er iemand is, zeg ik je hierbij al, dan eet ik mijn pet op.

Mariët: Houd ik je aan! *(ook Kees ruimt zijn spullen op. Mariët loopt al met een snelle pasje via links af. Kees volgt haar langzaam,*

zuchtend. Heel even is het stil. Dan komen Marijn en Nicolien vanaf rechts op, tussen hen in hangt Louis. Hij is niet helemaal bij)

Marijn: Hoe is het mogelijk? Precies op zijn hoofd. Het zal wel zeer doen.

Nicolien: Maar we konden wel lekker kokosmelk drinken door die actie.
(leggen Louis op de grond)

Marijn: Dat hadden we toch ook wel zonder ongeluk kunnen doen? *(na een tijdje – geheel uit het niets)* Hé... eh... heb jij toevallig niet een aangespoeld vat gezien met de letters R, U en M erop?

Nicolien: Wat? Hoezo?

Marijn: Niet gezien?

Nicolien: Ehm... ik geloof het niet, maar ik heb er ook niet op gelet.

Marijn: Jammer!

Nicolien: R, U en M? MUR? Wat betekent dat?

Marijn: *(kijkt rond)* Waar is Mascha eigenlijk?

Nicolien: Kun je dat eten?

Marijn: Mascha?

Nicolien: Nee, MUR.

Marijn: MUR?

Nicolien: Dat zoek je toch?

Marijn: Nee, ik zoek Mascha.

Nicolien: Maar net zocht je nog naar MUR.

Marijn: En nu zoek ik naar Mascha.

Nicolien: Ja, waar is die eigenlijk?


Louis: *(komt ietsjes omhoog)* Au, m'n hoofd! *(direct weer plat)*

Marijn: Blijf maar rustig liggen. *(scheurt een stuk van haar mouw af en loopt ermee naar de zee –publiek- waar ze de doek in het water doopt en uitwringt, loopt weer terug en legt de doek op Louis' hoofd)* Zo, dit voelt vast lekker. *(loopt naar Nicolien toe, die is gaan zitten, gaat ernaast zitten, na korte pauze)* Je hebt ons nog steeds niet verteld wat je echte naam is.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto